

Carta do Prelado (agosto 2012)

"A Santísima Virxe é modelo de comportamento para nós". A festa da Asunción ocupa as súas reflexións deste mes.

06-08-2012

Queridísimos: que Xesús gárdeme ás miñas fillas e aos meus fillos!

A solemnidade da Asunción da nosa Señora, que a Igrexa celebra o 15 de agosto, atrae neste mes o noso corazón e a nosa mirada. Ao contemplar a beleza da nosa Nai,

asunta por Deus en corpo e alma á gloria do Ceo, o noso amor filial acéndese aínda máis ante unha figura tan excelsa; e, conscientes da nosa indigencia e da nosa pequenez, suplicámoslle coa Igrexa: *dá manum lapsis, fer opem cadúcis* [1] , auxilia aos caídos, socorre aos que somos caducos e limitados. E despois, con gratitude de fillas e fillos, repitamos con fondura, meditando o contido, como san Xosemaría: ***Nai!, nosa Nai!, miña Nai!***

A primeira lectura da Misa proponnos aquela escena que san Juan describe na Apocalipse: *abriuse o templo de Deus no ceo e nel apareceu a arca da súa alianza (...). Un gran sinal apareceu no ceo: unha muller vestida de sol, a lúa aos seus pés, e sobre a súa cabeza unha coroa de doce estrelas* [2] . Comentando este pasaxe da Sacra Escritura, Bieito XVI -preguemos máis pola súa Persoa e as súas intencións- pregúntase: **Cal**

é o significado da arca? Que aparece? Para o Antigo Testamento, é o símbolo da presenza de Deus no medio do seu pobo. Pero o símbolo xa cedeu o posto á realidade. Así o Novo Testamento dinos que a verdadeira arca da alianza é unha persoa viva e concreta: é a Virxe María. Deus non habita nun moble. Deus habita nunha persoa, nun corazón: María, a que levou no seu seo ao Fillo eterno de Deus feito home, Xesús, o noso Señor e Salvador [3] .

Nela, pola encarnación do Verbo nas súas entrañas purísimas, cúmprense de modo pleno as promesas divinas ao antigo pobo de Israel. Deus estableceu un pacto novo e definitivo non xa cunha nación, senón coa humanidade enteira; non no monte Sinaí, senón no seo inmaculado de María, onde o Verbo fíxose carne para habitar entre nós. Demos grazas á nosa Señora por secundar

perfectísimamente o designio divino coa súa humildade, a súa obediencia e a súa pureza. Preguemos para que as súas fillas e os seus fillos -os homes e as mulleres de todos os tempos- sigamos o seu exemplo, esforzándonos por cultivar, coa axuda divina, as virtudes que brillan na nosa Nai.

Con ocasión desta solemnidade, convíдовos a meditar e a pór en práctica -seguindo os ensinamentos do Santo Pai e á luz do exemplo de san Xosemaría- algunhas consecuencias que podemos descubrir ao contemplar esta escena.

O autor da epístola aos Hebreos lembra que a estancia máis importante do antigo templo de Xerusalén, o Santo dos Santos, *contiña o altar de ouro para o incenso e a arca da alianza totalmente recuberta de ouro, na que estaban a urna de ouro co maná, a vara de*

Aarón que había retoñado e as táboas da alianza [4] . Detengámonos na figura da arca, símbolo de María. O feito de que se atopase no lugar máis sacro do templo fálanos xa da especial proximidade e intimidade da Virxe con Deus: ***máis que Ti, só Deus!*** [5] , exclamamos gozosamente e sentindo esa necesidade, unidos a san Xosemaría. As táboas da Lei, que Deus entregou a Moisés, manifestaban a vontade divina de manter a alianza co seu pobo, se este permanecía fiel ao seu pacto. A Sagrada Escritura narra como, a pesar de todos os coidados do Señor, Israel foi repetidamente infiel. Non así a Santísima Virxe, pois -como recalca o Papa- **María é a arca da alianza, porque acolleu en si a Xesús; acolleu en si a Palabra viva, todo o contido da vontade de Deus, da verdade de Deus; acolleu en si a Aquel que é a Alianza nova e eterna, que culminou coa ofrenda do seu corpo e do seu sangue:**

corpo e sangue recibidos de María
[6] .

Aquí descubrimos unha primeira lección da nosa Nai, que desexamos asimilar máis profundamente, para practicala: a invitación a buscar a diario a unión máis plena posible coa Vontade santa de Deus, nos momentos agradables e especialmente naqueles outros que resultan molestos e esixen sacrificio. A fidelidade ao querer divino nas circunstancias custosas será a proba máis clara da rectitud das nosas intencións e da firmeza dos nosos desexos de seguir de preto a Xesús. Non vos veñen á memoria aquelas palabras de san Xosemaría nunha oración ao Espírito Santo?: ***quero o que queiras, quero porque queres, quero como queiras, quero cando queiras...*** [7] .

E, doutra maneira, insiste na mesma decisión de fidelidade, cando escribe:

pensarías algunha vez, con santa envexa, no Apóstolo adolescente, Juan, «quem diligebat Iesus» -ao que amaba Xesús. -Non gustaríache merecer que che chamasen "o que ama a Vontade de Deus"? Pon os medios, día a día [8] .

Esta aspiración converterase en realidade se buscamos decididamente a identificación co Señor en todos os acontecementos da xornada, comezando polos máis nimios. *Para o que ama* -predicaba o noso Fundador - , *non hai detalles sen importancia. De tal maneira o amor engrandece os nosos actos, que o máis miúdo pode alcanzar categoría de heroísmo. A fidelidade neses puntos, as pequenas mortificacións constantes, que agradables resultan aos ollos de Deus! Como transforman a vontade! Como engrandecen a túa alma! E de que*

maneira contribúes, coa túa fidelidade neses deberes mínimos, a facer máis grata a vida dos demais! [9] .

Así procedeu sempre A nosa Señora, e vémolos de modo ben concreto no momento da encarnación e cando se achaba ao pé da Cruz, ao mirar como sufría e como morría o seu Fillo.

Igualmente amouna, con idéntica paixón, nas demais circunstancias da súa vida: ao ocuparse das tarefas domésticas no fogar de Nazaret; acollendo ás persoas que acudían a Ela en busca dun consello ou dunha palabra de consolo; nos diálogos con Xesús e cos seus parentes sobre os temas máis diversos: en todo momento. Tamén entón, a plenitude de graza da que María estivo dotada desde o primeiro instante da súa Inmaculada Concepción, foi crescendo sen cesar, á medida da totalidade da súa resposta ás mocións do Espírito Santo.

O arca da alianza, ademais de conter as táboas da lei, encerraba unha porción do maná co que Deus nutrira ao pobo durante o seu peregrinar polo deserto. Ese alimento - ensinouno o mesmo Xesús no discurso do Pan de Vida, en Cafarnaún [10] - era signo da Eucaristía, verdadeiro corpo e sangue de Cristo que, baixo o veo do sacramento, reservamos nos nosos tabernáculos para adorar ao Señor e para alimentarnos dese gran Tesouro. El fíxose novo maná para quen imos de camiño cara á morada eterna.

Fixar en que a Santísima Virxe é modelo de comportamento para nós. Quen tratou a Xesús na terra con máis delicadeza e agarimo que Ela? Quen estivo máis pendente del nos longos anos de vida oculta e na vida pública? Quen o recibiu con maior devoción na Sacra Comuñón, despois de que o Señor marchouse ao Ceo

tras deixar o don inigualable do seu Sacrificio e da súa Presenza sacramental en mans dos Apóstolos e dos seus sucesores no sacerdocio? Verdadeiramente, como afirmaba o beato Xoán Paulo II, María é a *Muller eucarística* por excelencia.

Detédevos noutra lección que podemos aprender, ao contemplar a Santa María, *foederis arca* , verdadeira arca da alianza, como nos suxire a liturxia desta festa.

Aprendamos dela a coidar máis e mellor o trato con Xesucristo na Palabra e na Eucaristía, na lectura e meditación da Escritura, na asistencia ou celebración da Misa e na Sacra Comunión. Porque ***"non só de pan vive o home, senón de toda palabra que procede da boca de Deus"***, dixo o Señor. ***-Pan e palabra!: Hostia e oración. Se non, non vivirás vida sobrenatural***

[11] .

A solemnidade do 15 de agosto tráenos, ás fillas e aos fillos de Deus na súa Obra, o recordo desa data en 1951, cando san Xosemaría, movido por unha inquietude sobrenatural que Deus puxo na súa alma, acudiu á Santa Casa de Loreto para consagrar o Opus Dei ao Corazón dulcísimo e inmaculado de María.

Moitas veces referiuse o noso Pai a aquelas circunstancias, nas que as delicadezas maternais da nosa Señora fixéronse especialmente presentes. Rememoraba, entre outras cousas, a profunda impresión que lle causou a inscrición colocada sobre o altar - *hic Verbum caro factum est* , aquí o Verbo fíxose carne-, e, á vez, a seguridade de ser escoitado por Deus, que esas palabras deixaron no seu corazón. Mencionábao con viveza anos despois: ***aquí, nunha casa construída pola man dos homes, nun pedazo da terra en que vivimos, habitou Deus (...).***

***Estaba e estou conmovido:
gustaríame volver a Loreto.
Voume alí co desexo, para revivir
os anos da infancia de Xesús, ao
repetir e considerar ese Hic
Verbum caro factum est [12] .***

Sempre fora grande a súa devoción á Virxe, pero cabe pensar que desde entón experimentou un forte incremento que non deixaría de desenvolverse até a súa marcha á casa do Ceo. Agora desexo traer á vosa consideración outra manifestación dese crecemento da piedade filial do noso Fundador á Virxe, baixo a guía do Espírito Santo. Refírome ás palabras que escoitou no fondo da alma o 23 de agosto de 1971, ao día seguinte da festa do Corazón Inmaculado de María, que entón se celebraba o día 22:

adeámus cum fidúcia ad Thronum glóriæ, ut misericórdiam consequámur .

Atopábase o noso Pai nunha localidade do norte de Italia, traballando e descansando. Eran anos nos que a súa oración pola Igrexa, polo Papa, pola Obra, por todas as almas, elevábase con especial intensidade ao Ceo. ***Antes non pedía*** , confiáranos en abril de 1970. ***Vivía deste xeito porque entendía que era mellor abandonarse confiadamente en Deus. Isto, naqueles primeiros momentos era bo, porque así se vía que era todo del. Agora penso, con todo, que debo pedir, e comprendo mellor toda a forza desas palabras do Señor: pedide e darállevos; buscade e acharedes; chamade e abrirállevos (Mt 7, 7). Estou persuadido de que hai que rezar moito, e quero pór a miña oración nas mans mil veces benditas da Virxe [13] .***

Poucas semanas despois, o 6 de agosto de 1970, o Señor confirmoulle

nese pensamento, urxíndolle a unha pregaría incesante: ***Clama, ne cesses!*** , resoou na alma de san Xosemaría, como eco dunhas palabras do profeta Isaías [14] . E tras esa locución divina deu comezo a unha serie de visitas a diversos santuarios marianos de Europa e de América. Como vos acabo de escribir, o 23 de agosto de 1971 recibiu a confirmación de que, para que a súa oración fose escoitada, era e é preciso acudir a María.

Ese mesmo día, abrindo a súa alma con don Álvaro e comigo, como facía sempre, comentounos: ***esta mañá, mentres almorzaba, o Señor púxome na cabeza estas palabras. Son como unha resposta a ese clamor colectivo que onte, festa do Corazón Inmaculado de María, subiría ao Ceo, porque todos rezarían moito. Habemos de pedir, acolléndonos á Misericordia do Señor, non podemos pedir por***

xustiza! Se puidésemos albiscar a Xustiza de Deus, quedaríamos aplanados, sen poder levantar a cabeza: tal é a súa infinita perfección! Debemos acudir ao seu Misericordia, ao seu Amor. O pobre corazón do home enseguida pide coma se tivese un dereito, e non temos dereito a nada!, pero podemos enchernos da súa confianza coa intercesión de María, porque a Misericordia súa é tan infinita, que non pode deixar de escoitar aos seus fillos, se acoden ademais a través da súa Nai [15] .

Transcribinvos estas confidencias do noso Pai co desexo de que as fagamos moi nosas. Fálovos moito de oración - notástelo- porque é o modo seguro de conseguir todas as grazas que necesitan a Igrexa, o Papa, a Obra, as almas, cada unha e cada un de nós. Esforcémonos mañá e tarde, non só en facer o mellor posible os tempos

de meditación, senón na oración de petición por tantas intencións: con fe, con humildade, con perseveranza; con paz e alegría continuas, pois somos fillos de Deus e fillos de Santa María e chamarémonos sempre vencedores.

O pasado día 11 puideron ir a Fátima, á *capelinha*, con todas e con todos.

Rezamos moi unidos ás vosas intencións, pedindo pola Igrexa, polo Papa e os seus colaboradores, pola Obra, por toda a humanidade; e foi fácil pensar nas veces que o noso Pai foi -como dicía- a ese "refuxio", para acompañar a cada unha das súas fillas e a cada un dos seus fillos de entón e dos tempos futuros: que ben se está coa Virxe!

Moitas tarefas teño entre mans, tamén nestes días de agosto: axudádeme a sacar adiante, coa vosa unión constante, as miñas ocupacións. Suxírovos que releades e

meditedes o que o noso Pai escribiu á mantenta do seu alzar a Hostia Santa na Misa, o 7 de agosto de 1931 [16] , porque, entre eses homes e esas mulleres que han de pór a Cristo no cume de todas as actividades humanas, estás ti, filla miña, fillo meu: mira amodo como o cumpres.

Con todo agarimo, bendívos

o voso Pai

+ Javier

Pamplona, 1 de agosto de 2012.

[1] Liturxia das Horas, Solemnidade da Asunción da nosa Señora, *Himno das Primeiras Vésperas* .

[2] Misal Romano, Solemnidade da Asunción da nosa Señora, Primeira lectura (*Ap* 11, 19-12, 1).

[3] Bieito XVI, Homilía na solemnidade da Asunción, 15-VIII-2011.

[4] *Hb* 9, 4.

[5] San Xosemaría, *Camiño* , n. 496.

[6] Bieito XVI, Homilía na solemnidade da Asunción, 15-VIII-2011.

[7] San Xosemaría, Manuscrito autógrafo, abril de 1934.

[8] San Xosemaría, *Forxa* , n. 422.

[9] San Xosemaría, Notas dunha meditación predicada en 1945.

[10] Cfr. *Jn* 6, 26-59.

[11] San Xosemaría, *Camiño* , n. 87.

[12] San Xosemaría, *É Cristo que pasa* , nn. 12-13.

[13] San Xosemaría, Notas dunha romaría a Fátima, 14-IV-1970.

[14] Cfr. *Is* 58, 1 (Vg).

[15] *Cit . en Javier Echevarría, Memoria do Beato Xosemaría, p. 185.*

[16] Cfr. San Xosemaría, *Apuntamentos íntimos*, 7-VIII-1931, n. 217 (vide. A. Vázquez de Prada, "O Fundador do Opus Dei", vol. I, pp. 380-381).

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
gl-es/article/carta-do-prelado-
agosto-2012/](https://opusdei.org/gl-es/article/carta-do-prelado-agosto-2012/) (23-02-2026)